

Nr 52.

Av herr **Nilsson, Petrus**, angående tillägg till 12 § i förordningen om bevilning av fast egendom samt av inkomst.

Bland de ändringar i bevilningsförordningen, som beslutades av 1920 års riksdag — och vilka sedan av Kungl. Maj:t utfärdats — intaga bestämmelserna om skattefria avdrag vid bevilning av inkomst ett ganska framskjutet rum.

Genom den begränsning i de bevilningsfria avdragen, som stadgas i bevilningsförordningen § 12 mom. 3 1), att dessa icke få tillämpas i större utsträckning, än att den återstående beskattningsbara inkomsten motsvarar fem procent av den beskattades förmögenhet, medför att skattskyldig, vars inkomster utgöras av »inkomst från fastighet», för vilken erlägges fastighetsskatt, i allmänhet ej kommer i åtnjutande av lika stora avdrag, som annan skattskyldig med samma inkomster och motsvarande förmögenhet. Det blir i särskilt hög grad mindre jordbrukare med stora familjer, som drabbas av dessa begränsningar i rätten till avdrag. Ty därigenom att fastighetsskatt skall utgå efter en beräknad inkomst av sex respektive fem procent av fastighetens taxeringsvärde och att från överskjutande inkomst avdrag ej får medgivas till högre belopp, än att den återstående beskattningsbara inkomsten motsvarar fem procent av den beskattades förmögenhet, begränsas rätten till bevilningsfritt avdrag för den fastighetsägare, som har högre inkomst än sex procent av sin fastighet och äger någon förmögenhet.

De mindre fastighetsägarna hava i allmänhet högre inkomster än som motsvarar sex procent av fastigheternas taxeringsvärde samt äga vanligen någon förmögenhet. — Detta är också nödvändiga betingelser för att de skola kunna existera och ekonomiskt reda sig, särskilt på mindre jordbruksfastigheter. — Bestämmelserna om begränsning i avdragen komma sålunda beträffande dessa i tillämpning. De större fastigheterna lämna däremot numera sällan högre inkomster än sex procent, sedan ränta å desamma

åvilande skuld blivit betald. Det är således i huvudsak de mindre fastighetsägarna, som drabbas av dessa bestämmelser, vilket jag med ett enda exempel vill belysa:

En person, mantalsskriven inom ort tillhörande dyrortsgrupp III, äger en jordbruksfastighet taxerad till 20,000 kronor, å densamma finnes intecknad skuld till ett belopp av 10,000 kronor. Han äger dessutom inventarier till ett värde av 10,000 kronor, men har därå en skuld av 4,000 kronor. Förmögenheten uppgår således till 16,000 kronor. Om denne persons inkomster uppgå till 3,000 kronor och han har hustru och fem barn att försörja, erhåller han, enligt därom utfärdade bestämmelser för år 1921, ett bevillningsfritt avdrag av 1,000 kronor; och är alltså skattskyldig för 2,000 kronor; medan annan skattskyldig, som icke är fastighetsägare men bosatt inom samma ort och med lika stor familj samt med samma inkomst (3,000 kronor) och ägare av lika stor förmögenhet som den förre, äger åtnjuta bevillningsfritt avdrag med 2,200 kronor.

Utav dessa personer, som båda hava lika stor inkomst och äga lika stor förmögenhet, får den förre betala kommunalskatt efter en inkomst av 2,000 kronor, medan den senare endast behöver betala för en inkomst av 800 kronor. Avdragen för den förre hade ej blivit högre, om familjen varit större. Ogynnsammast drabbas därför familjeförsörjare med större familjer utav dessa bestämmelser.

Då fastighetsskatt utgår efter fastställt belopp av fastighets taxeringsvärde och således en viss skatt därmed är garanterad, borde endast den del av skattskyldigs förmögenhet, som överstiger av honom ägd fastighets taxeringsvärde, tagas i betraktande vid begränsningen av de bevillningsfria avdragen.

Med anledning av vad sålunda anförts får jag vördsamt hemställa,

att riksdagen ville besluta sådant tillägg till 12 § i kungl. förordningen om bevillning av fast egendom samt av inkomst, att densamma komme att innehålla bestämmelser om, att 3 mom. b) 1) skall beträffande fastighetsägare endast äga tillämpning å den del av förmögenheten, som överstiger av honom ägd fastighets taxeringsvärde; och att vederbörande utskott måtte formulera de ändringar, som ett bifall härtill skulle föranleda.

Stockholm den 20 januari 1921.

Petrus Nilsson.